אהבה במשקל חצי בינוני

המתאגרף הצרפתי שארלי פיטוסי, משקל־חצי־בינוני, והספרית הישראלית קטי מוסרי, משקל קל, החליטו להינשא אחרי שיחת־היכרות בת רבע שעה בבאר של מלון דן. שארלי, בן ה־26, הגיע למכביה השישית, אחרי שניצח בפאריס את אלוף צרפת, והוא הספורטאי היחידי מכל האלפים שבאו שהעז גם להינשא לישראלית.

ברגע זה אין לו אף שבור, אף־על־פי שזכה כמעט במדלייה. הוא חיתר, נמוך, רזה, ויש לו פני ילד אומלל, הזקוק מאוד לזרועות החסונות של יוליה שלו, מנהלת המספרה.

היא עצמה, כך הודתה בת ה־21, התחילה לשנוא בוקס לא רק מהרגע שראתה את שארלי, כי אם קודם. אבל היא שמחה מאוד להתחתן איתו, אם כי עדיין אינה מכירה אותו.

„אנחנו מאוהבים כמו ילדים קטנים, וזה מספיק," הסבירה הספרית הנאה, עם ספריי הלן קרטיס על הראש.

„את מתאהבת לעתים קרובות במהירות כזאת?"

„אני לא זוכרת ברגע זה. אבל את המקרה האחרון אני זוכרת כמו אתמול, אף־על־פי שכבר עברו שבועיים. יומיים אחרי שהנבחרת הצרפתית הגיעה לארץ, כבר ישבתי באכזיה, בבריכה כמובן, עם חברה אחת, אילנה. פתאום ניגש אלינו אברהם שניאור, הזה מהכדור סל, ושאל אם אני מדברת צרפתית. אמרתי BIEN SUR, זאת שפת־האם שלי, ממצריים. הוא ביקש שנעשה הכרה עם הצרפתים, מפני שהם בודדים.

„לא היתה לי כל התנגדות, סוף־סוף גם אני התעמלתי פעם בהפועל. לשארלי היה כובע של המשלחת, והוא רצה לתת לי אותו, וכך נכנסנו לשיחה רצינית על הדשא. אני תיכף שאלתי אותו אם הוא יהודי, והוא באמת סיפר לי שהוא בחור מסודר וסוכן רהיטים. נסעתי בכל זאת הביתה ושכחתי מכל הענין.

„בדיוק אחרי שבוע, באתי בשבת ל־קליפורניה, עם בחור שאני יוצאת איתו כבר חודשיים, ואת מי אני רואה, אם לא את שארלי? לא שמתי לב אליו באופן מיוחד, אבל הוא ביקש פגישה למחר, ולא היה נעים לי לסרב. ובאמת, באתי למחרת לקליפורניה, בשמונה וחצי בערב. הוא ישב שם עם משקפי־שמש. התפלאתי מאד, מפני שלא היתה שמש באותו רגע. כשהתקרבתי יותר ראיתי שמתחת לעין היה לו פנס ענקי, והפה שלו היה נפוח. בכל זאת החלטנו שהולכים לרקוד בדן. אלה היו הרגעים הראשונים שלנו לבד. הוא חילק לי המון מחמאות, ואמר שאני נהדרת. התחלתי להתרגש פתאום, אפילו שידעתי שלא יצא מזה כלום. ברגע שהתישבנו הוא אמר לי: את יודעת, את מאד מוצאת חן בעיני, האם זה הדדי?

„אמרתי לו: כן, זה מאד הדדי. גם אתה מוצא חן בהחלט בעיני, מאד אפילו. אני זוכרת את כל הפרטים של הרגע ההוא. אני זוכרת שהוא שתה ג'ין קולינס, מפני שזה המשקה היחידי שהוא מסוגל לשתות בת ר ספורטאי. ואני גם זוכרת כמו עכשו ששתי־תי ויסקי. אף פעם אני לא שותה משקה אחר.

„אחרי כמה דקות הוא שאל: מתי אנחנו מתחתנים? שאלתי מזתומרת, מתי אנחנו מתחתנים? הוא אמר לי: התכוונתי לשאול מתי אנחנו מתחתנים. שאלתי: התכוונת ממש לשאול מתי אנחנו מתחתנים? הוא אמר כן. שאלתי: מה פתאום? והוא אמר: את מוצאת חן בעיני, מתי אנחנו מתחתנים? התרגשתי מאד ושאלתי: אני צריכה לענות לך עכשיו, או שתוכל לחכות עוד שעה, כדי שאוכל להרהר בעייה? הוא נתן לי זמן עד סוף הערב, אבל לא היה צורך, מפני שתיכף הסכמתי. ניצלתי את ההזדמנות, כשרקדנו, ושאלתי אותו בתור כלה־לעתיד אם הוא רוקד. הוא נשבע לי שכן, ואמר שעד כמה שהוא זוכר גם אין לו ילדים בצרפת.

„בדרך הביתה הוא קנה לי שושנים, בתור סמל לאהבה, והתפלאתי לטובה שדווקא בוקסר כזה הוא הרבה פחות ברוטאלי, כמו שאומרים, מאחרים. עד אותו זמן לא היתה לנו אפילו הזדמנות אחת להתנשק. אבל לפני שנפרדנו, הוא החליט פתאום שלא מתנשקים."

היא נחקרה אם זה משום שהצרפתים אינם אוהבים לנשק את הנשים החוקיות שלהם, ואם כישראלית היא לא ראתה בזה פגיעה במוסר.

„סליחה ? ? ? לא, מה פתאום? הוא התנצל שהוא לא יכול להזיז את הפה בגלל הבוקס, כך שסלחתי לו. למחרת באתי לקליפורניה, ואייבי ניסה שוב פעם להתעסק איתי. אמרתי לו: בוא תכיר את ארוסי. הוא הצטער מאד, ואמר שלוקחים מכאן את כל היפהפיות. התארסנו בערב כך שלצערי החמצתי פגישה באותו ערב עם תורכי אחד מהמכביה.

שארלי הקטן ישב כל הזמן לצידה ומדד לה בהתפעלות את הדופק. הוא לא הבין מילה ומצץ מין תפוזים. כשהספרית שלו עזבה לרגע את המקום, ה־א נשאל אם הוא מתאהב לעתים קרובות במהירות כזאת.

„בטח. בצרפת זה קורה לי כל עשרה ימים, אבל כל פעם עם בחורה אחרת," השיב שארלי־משקל־חצי־בינוני שהשתתק במ־הירות כשאבירת לבבו חזרה.

„ופתאום אתה רוצה להתחתן!?"

„אז מה? אני חושב שקטי היא בחורה אינטליגנטית," השיב.

„עכשיו אנחנו יודעים למה היא הסכימה. זה לא קרה אחרי שנתת לה נוק־אאוט?"

החתן זינק נרגש מהכסא. אפילו נשבר בקבוק, אבל בשולחן אחר בקפה. שארלי נעלב באמת: "Oh, no, no, Jamais!"

„אבל שארלי, השאלה לא היתה ברצינות!" הרגיעה אותו הכלה.

„אז למה הם לא אמרו תיכף? איך יכול־תי לדעת?" הוא כעס.

★ ★ ★

מי זה שוברט

איש קטן ומצחיק יבוא לכאן במחצית אוקטובר, יחד עם שבע נשים אחרות. הוא

שוברט: שמלת־קוקטייל מאורגנזה לבנה מקושטת בנוצות

יציג את אופנת־החורף האיטלקית. לאיש הקטן יש גם שם ארוך. קוראים לו אמיליו פרדריקו שוברט. הוא לא פחות מלך־האופנה מדיור המנוח, או אם תרצו, מבוהן היורש. הקופה האיטלקית סופגת בזכותו מיליונים, לא פחות משסופגת הקופה הצרפתית מדיור.

הוא בן 57 או 52, תלוי לאיזו טעות־דפוס מאמינים — לתכנייה של השנה שעברה או לאינפורמצייה של השנה. כל זה אינו משנה מהעובדה שהוא נולד בארמון, ושהדבר הראשון שהוא התמסר לו היה ייצור כובעי־נשים. רק כעבור שנים אחדות העז פרדריקו לרדת יותר למטה, ולתכנן שמלות. בעולם אומרים שיש לו מעוף. כך על כל פנים משוכנעות הדוכסית מזינדזור, מלכת אפגאניסטאן, סוראיה, לולובריג'ידה, וקצת גם בארדו.

נשים רבות יכולות ללמוד ממנו הרבה איך להתאפר. השפתון החום שהוא מושח על שפתיו אינו מתחלק לעולם על הסנטר המגולח למשעי שלו. הצללית הכחולה מעל לעיניי משתלבת יפה עם המסקארה שעל ריסיו. ציפורניו, הארוכות והמטופחות להפליא, הן חלומה של כל אחת מכן. הוא משתמש, משום מה, רק בלאק שקוף. כמו כן הוא מקפיד מאוד שהפיאה הנוכרית שלו תהיה תמיד במרכז המצח. אבל זה עסקו הפרטי כנראה.

שוברט מבטיח להציג כאן צמר בגמני השזוף והירוק, בשמלות עם אימרת פרוות־שועל — לאחרי הצהרים. ברוקאד אדום, ירוק, זהב, ונוצות בת־יענה (ראה תמונה) לקוקטייל. שמלות־משי ארוכות בלבן ושחור — לערב.

★ ★ ★

מעילי גשם בשתוף פעולה

התצוגה של „מצקין", השבוע, היתה מהראשונות לחורף זה. היו בה מעילי־גשם נהדרים והיו גם כאלה שאפשר להשתמש בהם. האוסף כלל מעילי שבע־שמיניות ותשע־עשיריות, הנלבשים על חצאיות או מכנסיים, רובם בעלי שסע עמוק בצד, וכן מעילים שלמים שהוכנו בשתוף פעולה עם דאק היים בפאריס.

הצבעים: שוב חום, אפור־פחם. פחות בז', וגישושים של אדום. הגיזרה: ישרה, עם התרחבות כלפי מטה. החומרים: בד־מיפרשים, בד שעיר, אימיטצייה של עור, פופלין.

מעילי „מצקין": (מימין) מעיל־ערב בגיזרה מתוחבת, מכותן־דושס; מעיל לבד כחול־כהה, עם שני כפתורי־ענק לבנים וקישוטי־חפר לבן, (105 ל"י); מעיל שבע־שמיניות עם תפרים; מעיל חום מכותן גאבארדין, אפשר ללבוש אותו גם בלי חגורה (109 ל"י).